ἀδιαλείπτως τὴν κεφαλήν. Διπλώσας δὲ αὐτὸ βραδέως, τὸ ἠσπάσθη, ἔπειτα ὑψώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ὅπως συνειθίζουσιν οἱ Τοῦρκοι νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸν ἄκρον αὐτῶν σεβασμόν, τὸ ἔθηκεν ἀσφαλῶς ἐντὸς τοῦ κόλπου. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρισταμένους εἶπεν· «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει δίκαιον. Κατὰ τὸ φιρμάνιον, τὸ ὁποῖον ἔχει παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὄχι μόνον τὰ ἰδικά σου, Χατζῆ Ἀλῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δύναται νὰ πτύσῃ καὶ νὰ σύρῃ. Προσέχετε εἰς τὸ ἑξῆς τοὺς ἔχοντας τοιοῦτο φιρμάνιον νὰ μὴ καταγγέλλετε».

Ζ.

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Μέσ' 'ς τὸ πλατὺ τὸ πέλαγος καράβι ταξειδεύει.
Τριγύρω νύχτ' ἀπλώνεται...
Καὶ μὲ τ' ἀγέρι π' ἀλαφρὰ τὰ κύματα χαϊδεύει
Τὸ μπρίκι πάσπροφόρετο κουνιέται, ἀργοσαλεύει
'Σὰν νύφη π' ὅλο καὶ λυγᾷ καὶ γλυκοκαμαρώνεται.

Μὰ 'ξάφνω 'σὰν νὰ κάρφωσε 'ς ἀμμουδιαστὸ ἀκρογιάλι
Τῆς δυό του ἄγκυραις μαζί,
Τὸ μπρίκι στέκει καὶ 'μπροστὰ 'ς τὴν πλώρη του προβάλλει
Γοργόνα θαλασσόβρεχτη μ' ἀγριωπὸ κεφάλι·
— Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος ἀπέθανε γιὰ ζῆ;

Βροντολογᾷ τὸ στόμα της, καὶ τὰ νερὰ ἀναδεύει
Μὲ τὴ ψαρίσια της οὐρά,
Καὶ τὸ γυναίκειό της αὐτὶ ἀπόκρισι γυρεύει·
— Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος 'ς τὸν κόσμο βασιλεύει,
Ὁ ναύτης ἀποκρίνεται, ζωὴ νἄχῃς, κυρά!

Ἀλλοίμονο ἂν τῆς ἔλεγε πῶς εἶνε πεθαμένος
Ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά!..
Εὐθὺς τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ ὁ ναύτης ὁ καϋμένος
Μαζὶ μὲ τὸ καράβι του θὰ 'βούλιαζε πνιγμένος
Καὶ ἡ Γοργόνα θἄρχιζε νὰ κλαίῃ τὸν βασιλιᾶ.

Μὰ τόρα πῶμαθε πῶς ζῆ, τὴν ὄψι της ἀλλάζει
Καὶ μ' ὀμμορφιαὶς στολίζεται·
Γίνεται κόρη λυγερή, 'ς τὰ κύματα πλαγιάζει,
Μὲ δυὸ ματάκια ὀλόγλυκα τριγύρω της κυττάζει,
Κι' ἀπ' τὰ ξανθά της τὰ μαλλιὰ τὸ πέλαγος φωτίζεται.

Τὸ μπρίκι πάλι ξεκινᾷ καὶ σιγαλ' ἀρμενίζει
'Σ τὴ θάλασσα τὴ γαλανή
Καὶ ἡ Γοργόνα 'ς τὸν ἀφρὸ σὰν γλάρος φτερουγίζει,
Λύρα κρατάει ὀλόχρυση καὶ παίζοντας ἀρχίζει
Νὰ τραγουδῆ 'ς τὸ πέλαγος μ' οὐράνια φωνή.[1]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

1 Ἐκ τῶν «Εἰδυλλίων».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ζαχαροπλαστείῳ.

Ὁ πελάτης, εἷς νεανίσκος, παραπονεῖται ὅτι τὸ γλύκισμα ποῦ τοῦ ἔδωκαν δὲν ἦτο καθόλου *φρέσκο*.

Ὁ ζαχαροπλάστης πειραχθεὶς τοῦ λέγει μὲ θυμόν:

— Σ' ἐσᾶς εὑρέθηκε νὰ μὴν ἀρέσῃ!... Πρὶν ἀκόμη ἐσεῖς νὰ γεννηθῆτε, ἐγὼ ἄρχισα νὰ φτειάνω γλυκίσματα....

— Τὸ πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ πελάτης, καὶ ἴσως ἀπὸ 'κεῖνα ἦτον καὶ τοῦτο ποῦ μοῦδωκες!

* * *

— Πῶς ἐδέχθηκες, ἀδελφέ, νὰ δώσῃς τὴν κόρην σου εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε σὲ εἶχε τόσον κακολογήσει;

— Ἔννοια σου, γιατὶ μαζὺ μὲ τὴν κόρην τοῦ δίνω καὶ γιὰ πενθερὰν τὴν γυναῖκά μου, ἡ ὁποία ἔχει νὰ τοῦ κάμῃ τόσο 'ξυναῖς τῆς ἡμέραις, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ 'ξειδι!

* * *

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Γιωργάκης πιάνονται 'ς τὰ γερά, κτυποῦνται καὶ κατόπιν ἀρχίζουν νὰ κλαίουν καὶ οἱ δύο. Ὁ πατήρ των, ὅστις τοὺς εἶδε νὰ μαλλώνουν, καὶ θέλει νὰ τοὺς συνδιαλλάξῃ, λέγει πρὸς τὸν ἑπταετῆ Νίκον:

— Νίκο, δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ὁ φρονιμώτερος πρέπει πάντοτε νὰ ὑποχωρῇ;

— Ναί, μὰ ὅλο ἐγὼ δὲν θέλω νἄμαι ὁ φρονιμώτερος· ἂς εἶνε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Γεώργης!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀνατροφὴ εἶνε διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅ,τι ἡ γλυπτικὴ διὰ τὸν ἄξεστον λίθον. Πολλάκις ἐν ἀγροίκῳ ἀνθρώπῳ κρύπτονται λαμπρότατα φυσικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν ὑπέροχον ἄνδρα, τὰ ὁποῖα ὅμως χάνονται ἐλλείψει ἀνατροφῆς.

Ὁ εὐτυχὴς δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλον εὐτυχῆ· τοῦτο δὲ πράττων αὐξάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εὐτυχίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸ πολλοῦ κατηργημένη ἐν Βελγίῳ, καθ' ὅσον εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς εἰς αὐτὴν καταδικαζομένους ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν, μεταβάλλων